

vykonati. Na tomto stavu nic nemění ani potvrzení pravomoci a vykonatelnosti zemským úřadem v Praze pro nedostatek výslovného zákonného předpisu.

Čís. 13785.

Přípustnost pořadu práva, domáháno-li se dodržení smíru uzavřeného při vodoprávním komisionálním řízení.

(Rozh. ze dne 21. září 1934, R I 835/34.)

Žalobce domáhal se na žalovaném dodržení smíru, jenž byl ujednán při komisionálním řízení okresního úřadu v R. v Čechách. Námitce nepřipustnosti pořadu práva soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Ze spisů okresního úřadu v R. zjistil soud, že k žádosti žalující strany provedeno bylo okresním úřadem v R. dne 4. ledna 1930 komisionální šetření, při němž došlo ke smíru stran. Tímto smírem jest soud vázán, neboť soudu nepřisluší přezkoumání nálezu správního úřadu po stránce materiální, nýbrž jen po stránce formální (sb. n. s. čís. 2198). Ve smyslu §§ 90 a 66 vl. nař. ze dne 13. ledna 1928 čís. 8 sb. z. a n. (o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů) a čl. 12 zák. ze dne 29. února 1920 čís. 126 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 14. července 1927 čís. 125 sb. z. a n. jde o smír, který jest vykonatelný a podle kterého lze žádati o politickou exekuci. Ve smyslu § 1 j. n. jest proto příslušnost soudu vyloučena. Avšak sdělením okresního úřadu v R. ze dne 19. října 1933 bylo také zjištěno, že okresní úřad rozhodl jako úřad vodoprávní, že tudíž sporná věc jest věcí vodního práva. Jest i proto ve smyslu § 75 zák. ze dne 28. srpna 1870 čís. 71 z. zák. pro Čechy přípustnost pořadu práva vyloučena. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. Důvody: Nejde o nález správního úřadu, nýbrž o smír, o dohodu, kterou strany sporné otázky mezi sebou odklidily. Nebyla tedy jejich věc sporná odklizená nálezem, rozhodnutím okresního úřadu, nýbrž smírem za přítomnosti tohoto úřadu, a tento smír nelze považovati za nález administrativní, nýbrž jen za smlouvu podle § 1380 obč. zák., mající charakter soukromoprávní, i když se strany dohodly ve věci, týkající se jinak i práva vodního. Naopak ze spisů jest patrné, že okresní úřad v R. vydal výměr, jímž žalobce poukázal s jeho domnělými nároky ze smíru na pořad práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názor dovolacího rekursu, že v souzené rozepři jest vyloučen pořad práva, není správný. Podle § 75 vodního zákona pro Čechy ze dne 28. srpna 1870 čís. 71 zemského zákona náležejí v obor působnosti správních úřadů jen ony záležitosti, jež týkají se užívání a svádění vod nebo bránění vodě podle tohoto zákona. Nejde-li však o obmezení, která vodní zákon v § 11 ukládá vlastníkům pozemků, nýbrž o poměr, jenž buď soukromou disposicí zúčastněných stran aneb vydržením služebnosti byl odchýlně od úpravy zákonem stanovené vytvořen, jsou příslušné k rozhodování sporu z tohoto poměru podle § 1 j. n. řádné soudy (srov. rozh. čís. 1865, 4517 sb. n. s.). V souzené rozepři žaluje

žalobce, že žalovaný jest povinen dodržeti smír uzavřený při komisionálním řízení okresního úřadu v R. dne 4. ledna 1930 a z důvodu tohoto odstraniti betonovou zeď a navážku, neuplatňuje tedy právo ve smyslu vodního zákona, nýbrž oprávnění z důvodu soukromoprávního. Nezáleží na tom, že k úmluvě stran došlo při vodoprávním řízení, neboť to na povaze úmluvy jako smlouvy soukromoprávní nic nemění.

Čís. 13786.

Zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Pořádkový trest (§ 15 zák.) může býti uložen jen osobám, které buď samy podání obsahující urážky sepsaly neb aspoň k němu daly příkaz, nebo jejich právním zástupcům, kteří takové urážlivé podání podepsali, nikoliv však povšechně osobám, jichž jménem bylo urážlivé podání sepsáno a podáno.

(Rozh. ze dne 21. září 1934, R I 875/34.)

Soud první stolice svolil k výpovědi z bytu. Rekursní soud uložil odpůrkyni pořádkovou pokutu pro urážlivé výpady v rekursu a uvedl, že, ježto právní zástupce rekurentky výslovně odepřel autorství urážlivých výpadů, musí strana sama nésti za ně zodpovědnost.

Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil.

Důvody:

Podle § 15 (1) a (2) zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. může soud osobám, které ve svých podáních urážejí soud, účastníky, zmocněnce, svědky, osoby přezvědné nebo znalce, uložiti pořádkový trest podle ustanovení zákona o řízení sporném, a ze stejných důvodů může býti uložen pořádkový trest i právnímu zástupci, který podání podepsal. Z ustanovení tohoto vyplývá, že pořádkový trest může býti uložen jen osobám, které buď samy podání obsahující urážky sepsaly neb aspoň k němu příkaz daly, nebo jejich právním zástupcům, kteří urážlivé podání podepsali. Úmyslem zákonodárce nebylo tudíž uložiti pořádkový trest osobám, jichž jménem bylo urážlivé podání sepsáno a podáno bez předpokladů svrchu zmíněných. Nelze proto souhlasiti s názorem rekursního soudu, že když právní zástupce odpůrkyně odepřel autorství k výpadům obsaženým v rekursu a urážejícím první soud, je za ně odpůrkyně sama odpovědna, neboť z podání je zřejmé, že je stěžovatelka sama nese-psala, ani vlastnoručně nepodepsala. Schází tu tedy předpoklad § 15 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. pro uložení pořádkového trestu straně samé, a bylo již z toho důvodu napadené usnesení zrušiti.

Čís. 13787.

Vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n. se nevztahuje na pachtovní poměr spadající sice do pachtovního roku 1932/1933, ale skončený již před tím, než nabylo účinnosti.

(Rozh. ze dne 21. září 1934, R I 877/34.)